

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sandra Brown
OVERKILL

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and
P. & R. PERMISSIONS AND RIGHTS LIMITED

Translated from the English OVERKILL

Copyright © 2022 by Sandra Brown Management, Ltd.

First published in the United States of America by Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc.

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05143-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

sandra
BRAUN
TEŽAK IZBOR

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

PROLOG

Zabava je bila u punom jeku.

Počela je prilično umereno, oko deset uveče. Do ponoći, granice ponašanja počele su da popuštaju pod uticajem alkohola, psihoaktivnih supstanci i pohote.

Do tada je, u te sitne sate, sve što podseća na civilizovano ponašanje – zaboravljeno. Većina gostiju odbacila je odeću. Svi su se oslobodili kočnica. Rep muzika je tukla iz zvučnika neprimetno postavljenih u tom velelepnom domu, zbog čega se sticao utisak da kakofonija izbija iz samih zidova. Gruvalo je kroz inače pristojnu četvrt Bakhed. Satima je policijska stanica u Atlanti primala telefonske pritužbe na buku.

Domaćin bahanalija poslao je otvoren poziv. Većinu učesnika kojih mu je kuća bila prepuna nije poznavao, baš kao ni mladu ženu koja mu je ponudila unutrašnju stranu butine sa koje je ušmrkavao kokain.

Već neko vreme su se njih dvoje izležavali na sofi, relativno odvojeni u uglu, deleći ne samo bočicu belog praha već i flašu votke. Ovo drugo bilo je izvor brojnih falusnih nagoveštaja.

Ako mu je i rekla ime, bio je previše stondiran da bi ga zapamtio. Kad ju je pitao čime se bavi, u smislu zanimanja, odgovorila je: „Ovim.“

„Ovim?“

„Zabavljam se.“

Savršeno. Došla je da se lepo provede, a njemu je to slučajno bila specijalnost.

Bila je lepotica. Imala je crne oči, jako naglašene šminkom, poput Kleopatre. Kosa joj je bila crna i glatka, savršeno ravna i dovoljno dugačka, gotovo do seksi dupeta. Raskošne grudi su joj bile izložene iznad niskog labavog izreza pripijene haljine. Tkanina je bila zlatna i svetlucava i tako paućinasta i prozirna da su joj se nazirale bradavice.

Kad joj je pohvalio haljinu, rekla mu je da ju je nosila „na crvenom tepihu“, ali nije znao na kom, a nije ga ni bilo briga. S njegove tačke gledišta, dok je ušmrkavao preostali kokain, uživao je u neometanom pogledu ispod kratke suknje.

Ova devojka je imala pustolovan duh i nimalo skromnosti.

Duboko je udahnuo, zatim se uspravio, zabacio glavu unazad, i glasno, ushićeno opsovao prema tavanici.

Zakikotala se i otpila iz boce votke dok mu je bosim stopalom milovala butinu, nožnim prstima mu gotovo dodirujući međunožje. „Kad si već bio dole, jesi li zavirio?“

„Šta misliš?“ Iserio se. „Ja sam nevaljali dečak.“

„Nevaljali dečaci su mi omiljeni.“

„Je li?“

Podigla je savršeno oblikovane obrve.

Nasmejao se. „Onda ćeš biti oduševljena nama.“

Pogledom je potražio dvojicu najboljih prijatelja i ugledao ih je na drugoj strani prostorije kod švedskog stola, koji je izgledao kao da ga je opustošio čopor vukova. Gola devojka bila je sklupčana na podlozi od zelene salate, gde su se ranije nalazili rashlađeni račići. Njegovi prijatelji su joj ukrašavali usnulo telo preostalim kriškama limunova i narandži.

„Hajde sa mnom“, pozvao je Kleopatru i uhvatio je za ruku.

Usprotivila se. Naslonjena na jastučice, podigla je jedno koleno i njihala se napred-nazad dok je zavijala: „A šta nam fali ovde?“

„Previše je javno.“ Povukao ju je i uhvatio oko struka kad je pala na njega.

Dok su išli prema švedskom stolu, pogledala je preko ramena. „Ostavila sam sandale.“

„Neće im biti ništa. Želim da upoznaš moje prijatelje.“ Kad su stigli do stola, rekao je: „Momci, idemo na sprat da se malo zabavimo i poigramo. Jeste svršili tu?“ Nasmejao se. „Nisam imao nameru da budem dvosmislen.“

Mutnog pogleda, ta dvojica odmeriše Kleopatru. Visoki plavušan, sa sanjalačkim osmehom koji je ženama bio neodoljiv, odgovorio je otegnuto: „Naravno.“

Drugi je pogledao u usnulu devojkicu na salati. „A šta je s njom?“

„Možeš se kasnije vratiti po nju“, rekao je domaćin. „Ako budeš imao snage.“

„Nećeš“, prela je Kleopatru, prelazeći mu vrhovima prstiju preko rukava. „Ja mogu celu noć.“

„Takve devojkice volim“, rekao je zgodni plavušan.

Pogledala ga je kao i većina žena, kao da bi ga rado celog polizala. „Zabavićemo se.“

Domaćin je osetio ubod ljubomore, ali još jedna crta kokaina i gutljaj votke pobrinuće se i za to. Njega će Kleopatru zapamtiti večeras, a ne njegovog neodoljivog druga.

„Ostavio sam kokain na stolu tamo. Idi po njega i njene sandale“, obratio se trećem muškarcu. „Mi ćemo liftom. Ne verujem da bi bilo ko od nas uspeo da se popne stepenicama.“

Doneti su kokain i zlatne sandale. Četvorka se probijala kroz gomilu ostalih gostiju koji su ili već bili onesvešćeni ili su i sami bili zaokupljeni sopstvenim razvratom.

Lift je bio smešten ispod prostranog stepeništa i bio je samo za vlasnikovu privatnu upotrebu. Besprekorno se i gotovo neprimetno uklapao sa zidnom oblogom. Bio je mali. Njih četvoro se naguralo u njega, i Kleopatru je morala da uglavi svoje zaobljeno telo između domaćina i plavušana. Treći ih je obgrlio u grupni zagrljaj.

Vožnja do sprata je bila kratka. Izašli su iz lifta i oteturali se širokim hodnikom do spavaće sobe. Domaćin je ušao prvi, zatim se naklonio i pozvao ostale da uđu širokim zamahom ruke. Zatvorio je vrata i zaključao ih.

Okrenuo je Kleopatru prema sebi i nasmešeno rekao: „Naše igre imaju samo jedno pravilo. Ja odlučujem.“

Spustila je tanke bretele haljine sa ramena i pustila ju je da joj sklizne uz telo na pod, zatim je prešla gola preko sobe i ispružila se na krevetu, ruku ispruženih iznad glave. „Pucaj.“

PRVO POGLAVLJE

Život Zaka Bridžera okrenuo se naopačke dok je boravio na Kajmanskim ostrvima, sedeo u baru pored bazena, pijuckao hladno pivo i opuštao se uz Bafetov *Cheeseburger in Paradise*.

Bilo je tek pola devet ujutru, ali njegova devojka za tu nedelju želela je da zauzme savršeno mesto za celodnevno sunčanje, pa ga je rano izvukla iz kreveta. I drugi gosti iz tog raskošnog hotela mora da su razmišljali isto. Stvorio se red ispred švedskog stola u restoranu na otvorenom, a i bar je bio krcat.

„Zar nije ono tvoja bivša?“

Zak, koji je uživao u mnogobrojnim namazanim ženskim telima oko bazena, okrenuo se prema barmenu, koji je pokazao jarećom bradicom prema TV-u, gde se u desnom gornjem uglu ekrana, iza spikerkinog ramena, nalazila Rebekina fotografija.

Ravnodušno je zamumlao i na barmenovo pitanje i na sliku. Nije mogao da poveže reč „supruga“ sa ženom koja je zavodila kameru crnim očima. Nije mu bilo jasno kako je mogao njoj da se zakune na večnu ljubav, poštovanje i vernost. Nijedno nije ispunilo zavet. Međutim, Rebeka je od njega izvukla vraški mnogo ovozemaljskih dobara.

Rekao je: „Najbolje godine mog života su ovih pet posle našeg razvoda.“

„Kapiram.“ Barmen mu se osmehnuo s razumevanjem. „Od mog je prošlo tri.“ Dohvatio je Zakovu plastičnu čašu i napunio je pivom na točenju, zatim je pogledao preko ramena u TV, na kojem se sad videla

druga Rebekina slika. „U poslednje vreme izlazi s nekim hokejašem. Jednim od onih bez samoglasnika u imenu.“

„Žao mi je nesrećnika“, rekao je Zak.

Barmen se zakikotao. „Mislim da su se razišli.“

„Ne pratim.“

Nije je video uživo otkako je izjurila iz sudnice posle razvoda. Izašla je na glavni ulaz da se prikaže paparacima koji su ih tamo čekali, dok je njega advokat izveo kroz zadnji izlaz da ih izbegne.

Ponekad bi, slučajno, načuo da joj pominju ime u onim hiperaktivnim emisijama o slavnim ličnostima. Obično su je predstavljali kao prelepu pratnju obešenu o ruku nekog tipa koji je trenutno bio popularan na društvenim mrežama.

Barmen je obrisao prosuto. „Mora da si joj ti probudio apetit za profesionalnim sportistima.“

Zak je nazdravio barmenu novim pivom.

„Trebalo bi da budemo suzdržani prema slavnim gostima. Da ne dižemo galamu, znaš. Ali moram ti reći, veliki sam obožavalac.“

„Imaš olovku?“

„Uh, da, naravno.“ Barmen je dodao hemijsku. Zak je izvadio malenu salvetu iz držača na šank i nažvrljao je autogram.

Spretnim pokretom ruke, barmen je gurnuo potpisanu salvetu u džep. „Hvala, čoveče.“

„Nema na čemu.“

Zak je prinosio čašu piva ustima kad je video da su se slike na TV-u promenile. Sad je snimak uživo, iz drona ili helikoptera koji je kružio iznad, prikazivao nešto što je ličilo na ogromno privatno imanje, trenutno okruženo policijskim automobilima i kolima hitne pomoći. Rebekino ime se i dalje pojavljivalo u vestima koje su se vrtele na traci u dnu ekrana.

Spustio je pivo i podigao sunčane naočare na vrh glave. „Pojačaj zvuk, molim te.“

Barmen je učinio šta mu je traženo, i pojačao je ton dovoljno da čuju spikerku uprkos *Dobrim vibracijama* benda *Bič bojs*.

Govorila je: „Vlasti su nam saopštile da je poziv hitnoj službi došao u tri sata i osam minuta jutros, ali pozivalac još nije identifikovan.“

Zak i barmen razmieniše poglede. Zak je ustao sa barske stolice i prešao je iza šanka da bolje vidi i čuje.

„Hitna pomoć je stigla na Klarkovo imanje za trinaest minuta i pronašli su Rebeke Prat u gostinskoj spavaćoj sobi na spratu. Još ne znamo pojedinosti, ali rekli su da nije ni na šta reagovala. Odvezli su je u Univerzitetšku bolnicu *Emori*, ali nije ništa rečeno ni o uzroku niti o ozbiljnosti njenog stanja.

Istražitelji su na licu mesta, ispituju sve koji su bili na žurki u tom raskošnom domu. Procenjuje se da je bilo između četrdeset i šezdeset gostiju. Policija javlja da su pronašli ilegalne droge i pribor za drogiranje u raznim prostorijama. Ne isključuje se ni nasilje.

Rebeka Prat, često viđana na crvenom tepihu s ličnostima iz visokog društva, godine 2017. prošla je kroz neprijatan razvod od kvoterbeka Zaka Bridžera, MVP Superboula*, koji dosad nije bio dostupan za komentar. Prenecemo vam novosti o ovoj udarnoj priči čim ih dobijemo. A sada prelazimo na političku pometnju koja se podigla u Vašingtonu zbog komentara...“

Zak je uzeo daljinski od barmena i isključio ton. *Bič bojse* je zamenio Lajonel Riči sa *All Night Long*, ali sve okolne aktivnosti su obustavljene i razgovor je prestao.

Zak je shvatio da je postao predmet nepodeljene pažnje svih u neposrednoj okolini.

Izašao je iz bara, spustio sunčane naočare na nos i izbegavao da bilo koga pogleda u oči. On i Rebeka su izašli iz kratkog ali burnog braka ne osvrćući se. Ali izgleda da niko drugi nije bio spreman da zaboravi.

Ona je vratila devojačko prezime, ali imena su im i dalje bila povezana, i retko bi u medijima spomenuli jedno a da ne spomenu ono drugo, svidelo se to njima ili ne. Njemu se nije sviđalo. Zapravo, mrzeo je to, jer ga je

---

* Eng. *Most Valuable Player* – nagrada koju dobija najkorisniji igrač u sezoni. Superboul je finalna utakmica Nacionalne fudbalske lige, takmičenja u američkom fudbalu, koji je najgledaniji sportski događaj u SAD. (Prim. prev.)

svojim trenutnim ponašanjem neprestano sramotila. Ali to je bila cena slave.

Iako je morao duboko da kopa da bi pronašao bilo kakvu emociju osim ravnodušnosti prema njoj, nikad joj nije želeo zlo. *Nije reagovala ni na šta* uopšte nije dobro zvučalo. Vratio se do bazena, pokušavajući da se seti gde je ostavio trenutnu devojkicu, pokušavajući da joj se seti imena.

Konačno ju je ugledao kako ćaska s mršavim ćelavim Evropejcem u *spido* kupaćem, koji se napola ispružio na ležaljci pored njene, sa koje je Zak ustao ni dvadeset minuta ranije.

Dok je zaobilazio ostale kupače i išao prema njima, zazvonio mu je mobilni. Često su ga zavitlavali zato što nikad nije bio bez njega. Bio mu je kao produžena ruka.

Prepoznavši pozivni broj Atlante, pomislio je da su to novinari, koji su mitom od nekog izvukli njegov broj. Verovatno su želeli da ga intervjuišu u vezi s Rebekom i onim što će danas sigurno biti udarna priča.

U glavi je smislio prikladnu izjavu, na koju niko ne bi imao primedbu, nešto što bi izrazilo brigu, ali i isključenost. Palcem je kucnuo po telefonu. „Zak ovde.“

Trideset sekundi kasnije, pozeleo je da se nikad nije javio.

Trebalo mu je gotovo dvanaest sati da stigne od hotelskog bazena na Velikom Kajmanu do bolnice u Atlanti.

Nije se osećao previše loše što je napustio svoju pratilju; izgleda da su se ona i Spido odmah dopali jedno drugom. Rekao joj je da uživa u ostatku boravka i sve stavi na račun njegove kreditne kartice koju je hotel imao na raspolaganju. Počastio je recepcionera sa trista dolara da mu pronade sedište na sledećem letu za Ameriku i rezervišo mu prevoz do aerodroma i od njega.

Automobil koji je trebalo da ga sačeka na aerodromu u Atlanti bio je neupadljivi crni *sedan*. Posle obaveznog pozdrava, vozač, kome je već rečeno do koje zgrade bolničkog kompleksa treba da ga odbaci, osetio je da putnik nije raspoložen za ćaskanje tokom vožnje.

Zak se pripremio za haos, ali zatekao je još veću ludnicu nego što je očekivao. Njegov dolazak je sve pojačao. Čim su ga videli da izlazi iz kola, gomila novinara koja je čekala ispred glavnog ulaza pojurila je prema njemu kao plimni talas, ili čak jato ajkula koje su namirisale svežu krv.

„Zak, kad si čuo?“

„Da li se predozirala?“

„Je li bila depresivna zbog nedavnog raskida sa...“

Novinarka je uzviknula ime koje je zvučalo strano i kao da nije imalo samoglasnike. Zak je hodao spuštene glave i nije se udostojio da izgovori čak ni „nemam komentar“ na baražnu paljbu pitanja. Probijao se kroz redove izveštača i snimatelja dok nije, kroz staklena vrata ulaza, ugledao Binga.

Ned „Bing“ Bingam bio mu je trener na Klemson univerzitetu. Veza koju su iskovali tamo još više je ojačala kad je Zak prešao u profesionalce. Iako je Bing sad bio u penziji, Zak se i dalje obraćao njemu kad god bi se desilo neko sranje.

Video je da Bing nešto naređuje uniformisanim ljudima koji su čuvali ulaz. Kao i većina kad bi Bing zarežao, i ovi policajci su skočili. Otvorili su Zaku vrata i prošao je, ostavljajući novinare napolju razočarane, ali još uzbuđenije.

Njegov dolazak je začinio priču, vinuo je u stratosferu senzacije. Obično je mirno prihvatao nezasiti apetit medija za vestima. Ali ove okolnosti nisu bile obične, i mrzeo je što zadiru ne samo u njegovu privatnost već i u privatnost Rebeke i njenih roditelja.

Zahvalio je policajcima koji su ga pustili da uđe, zatim je prišao svom prijatelju i mentoru. „Ti si melem za oči, Bing.“

„Ti nisi. Grozno izgledaš.“

„Tako se i osećam. Neki bolnički službenik je zvao i rekao da moram odmah doći ovamo.“

Bing je sumorno klimnuo glavom. „Četvrti sprat.“

Pokazao je ka liftovima. Dok su hodali kroz predvorje, Zak je bio svestan da ljudi otvoreno podižu telefone i snimaju ga. Svaki pokret,

svaki izraz, sve što kaže ili uradi, naći će se u sajberprostoru za nekoliko trenutaka.

On i Bing su ušli u lift sami. Kad su se vrata zatvorila, rekao je: „Hvala što si došao.“

Bing se namrštio, iako mu je lice bilo tako okorelo i naborano da mu je bilo teško tumačiti izraze. „Poslao sam ti poruku da me očekuješ.“

„Video sam, ali telefon mi je poludeo, pa sam prestao čak i da ga gledam. Prokleta mi je drago što si tu.“

„Uleteo si u sranje. Gde bih inače bio?“

Njegova poznata grubost bila je utešna. „Znaš li šta se dogodilo?“

Bing je odmahnuo glavom. „Ili još niko ne zna, ili ne govore.“

„Ko je Klark?“

„Iban, Sidov sin. Velika zverka u okolini. Ogromno bogatstvo. Bio je sa Rebekom u toj sobi kad je ostala bez svesti.“

„U vestima su rekli da nije davala nikakve znake.“

Bing ga je sumorno pogledao. „Dok sam čekao da dođeš, popričao sam s onim pandurima što čuvaju vrata. Neki su razgovarali s medicinskim tehničarima iz hitne pomoći koja ju je dovezla. Rekli su da joj je srce još kucalo.“

Zak nije rekao ništa, prestravljeno čekajući da čuje ostatak.

Bing je uzdahnuo. „Ali činilo im se da su se sva svetla gore zauvek pogasila.“

Zak je rukom pokrio usta. „Gospode.“

„Da.“

Zak je pogledao u osvetljenu ploču pored vrata lifta. Prolazili su pored trećeg sprata, pa je govorio užurbano. „Službenik koji me je pozvao spomenuo je dokument.“

„Medicinska punomoć.“

„Rebeka i ja smo se razveli pre pet godina. Trebalo je da bude automatski otkazana. Kako to da još važi?“

„Ne znam, Zak, ali njen tata ima kopiju, i maše njome i peni.“

Lift je usporio. Zak je brzo rekao: „Skrati mi.“

Bing ga je sažaljivo pogledao. „Skraćeno, odluka da li će skinuti Rebeke sa aparata za održavanje života ili neće pada na tebe.“

DRUGO POGLAVLJE

Četiri godine kasnije...

Jutros je Zakov pogled na vodopad bio veličanstven.

Posle jednog od najvlažnijih leta u istoriji Severne Karoline, vodopadi su slali ogromne količine vode niz stenovitu padinu u reku, sedamdeset šest metara ispod. Sunce koje je sijalo kroz vodu stvaralo je dugu.

Stajao je na samom rubu litice, zureći preko široke provalije između sebe i vodopada. Preko noći, oluja je donela jaku kišu. Tlo ispod višeslojnog raznobojnog tepiha od nedavno opalog lišća bilo je tako natopljeno da je šljapkalo ispod donova pešačkih čizama.

Ali atmosferski front se pomerio na istok, ostavljajući nebo kristalno jasno i plavo. Vazduh je bio oštar i hladan. Osetio je miris zapaljenog drveta i ugledao je dim koji se izvijao iz dimnjaka na suprotnoj strani klanca. Gusta šuma tamnih borova prekrivala je planinu. Listopadno drveće na svom jesenjem vrhuncu samo je mestimično dodavalo žive boje.

Raj za čula.

Sve ga je okrutno podsećalo na to da je fudbalska sezona.

Njegov pad kao igrača počeo je pre četiri godine, onim kobnim telefonskim pozivom zbog Rebeke. Dve godine kasnije, dotakao je dno i sasvim je izbačen iz sporta. I dalje se gorko kajao.

Opsovao je u šolju kafe kad ju je prineo usnama. Para koja se dizala iz nje odmah mu je zamutila vid, ali udaljena grmljavina vodopada nije prigušila zvuk vozila koje se približavalo.

Džip se zaustavio odmah ispred stubova od rečnog kamenja naslaganog sa obe strane prilazne staze. Zbog krivudavih strmih puteva u ovoj planinskoj oblasti, gotovo svako ko je živeo ovde posedovao je neki model terenca.

Ali ovo vozilo nije bilo uobičajeno. Auto je bio nov i imao je mat crnu rešetku i uz nju odgovarajuće točkove. Vrištao je: *Gledaj me. Opasan sam.*

Zak je prezrivo frknuo na tako očigledan pokušaj zastrašivanja. Tri četvrtine života proveo je odbijajući odbrambene igrače koji su imali samo jedan čelični cilj: da izbace kvoterbeka iz igre. Nije ga bilo lako otkaćiti. Ni sad. Ko god da je bio ovaj uljez, koliko god slatkorečivu ponudu imao, njegov odgovor će i dalje biti ne.

Izašla je. *Ona.*

Prva tri izaslanika koje je poslala kompanija *Grin ridž* bili su stara škola, podsećali su na dobrodušne omiljene ujake koji su nostalgично trubili o njegovim slavnim danima na terenu.

Kad druželjubiv pristup nije uspeo, poslali su kul tipa u sportskom automobilu i sa avijatičarskim naočarima, koji je odisao skupim mirisom i sranjem u istim razmerama.

Sledeća je bila žena od pedeset i nešto, majčinskog izgleda, koja je ponudila da mu napravi nedeljno pečenje. Zatim privlačna raspuštenica koja je izdržavala dvoje dece na studijama, sa bivšim koji je uvek kasnio sa alimentacijom. Ni njeni providni pokušaji da probudi Zakovu mekšu stranu nisu uspeli.

Za njom je došla riba. Sumnjao je da je plaćena na sat umesto da radi za proviziju, jer je njen vulgarni govor tela prenosio: *Potpiši na isprekidanu liniju i biću tvoja.* Odbio je i ugovor i njene usluge.

I sad je došla ribina naslednica. Njen dolazak pokvario je mirno jutro, ali zanimalo ga je da vidi kakvu će taktiku ona primeniti. Spustio je šolju kafe na panj koji je napravio upravo za tu svrhu i prekrstio ruke na grudima.

Zaobišla je haubu svog džipa i nasmešila mu se. „Gospodin Bridžer? Zakari Bridžer? Dobro jutro.“

„Nije na prodaju.“

Bila je kod kamenih stubova: naglo se zaustavila između njih i blago odmahнула glavom. „Molim?“

„Nije na prodaju. Zato je bolje da odete pre nego što se trajno zaglavite.“ Pokazao joj je na stopala gde su joj visoke potpetice utonule u mokru zemlju između kamenih ploča staze.

Nije izgledala naročito zabrinuto zbog svoje neprilike. Niti je ustuknula. Prvo je izvukla jednu cipelu iz blata, zatim i drugu, i nastavila je na vrhovima prstiju, što je sigurno bilo teško, imajući u vidu visinu potpetica.

Međutim, nisu joj mnogo doprinele visini. Kad je stigla do njega, morala je jako da zabaci glavu da ga pogleda u lice. Kao uglavnom svi. Ali ona je morala da je zabaci više od većine.

„Gospodine Bridžere, ja sam Kejt Lenon.“

Pružila mu je posetnicu. Uzeo ju je, ali nije se potrudio da je pogleda pre nego što ju je gurnuo u džep flannelske košulje. Takođe se nije obazirao ni na njenu desnu ruku, koju je pružila da se rukuju.

„Kad ćete odustati?“ Široko je zamahnuo rukom oko sebe. „Zašto bih želeo ovo da napustim?“

Povukla je ruku i upila pejzaž, zadržavajući pogled nekoliko trenutaka samo na vodopadu pre nego što je pogledala ponovo u njega. „Ne mogu ni da zamislim da biste to učinili. Oduzima dah.“

„Tačno. Što je još važnije, moje je, i ostaće moje dok ne umrem. Kapirate?“

Po načinu na koji je ustuknula, kapirala je. Dobro. Bio je jasan.

Ali zbog njene reakcije učinilo mu se kao da je ošamario vilu. Paž frizura, srcoliko lice, i ostalo. I neprekidan šum vodopada nije bio izgovor za njegov povišen glas. Ne sasvim, u svakom slučaju. „Slušajte, ne želim da budem grub, ali...“

„Ali jeste. Grubi ste.“ Izvadila je zapečaćenu sivu kovertu iz prevelike ručne torbe. „Lično, nisam uvređena, ali s obzirom na okolnosti, vaša grubost je potpuno neumesna.“

Gurnula mu je kovertu oštrom preciznošću fudbalskog centra. Uhvatio ju je na grudima da mu ne ispadne.

Rekla je: „U koverti je nekoliko dokumenata, ali naročito važan je...“

„Video sam ih.“

„Da, ali prošlo je dosta vremena.“

„Imam dobro pamćenje.“

„Odlično. Poslužiće...“

Pocepao je kovertu na pola, sa sve dokumentima, i bacio polovine na zemlju.

Polako je spustila glavu i pogledala u njih, a onda je podjednako ne žureći podigla glavu i nepokolebljivo ga pogledala pravo u oči.

A mislio je da je nebo bilo kristalno jasno i plavo.

Rekla je: „Sutra ujutru u deset.“

Pomerio je stopala u širi, samouvereniji stav, mada uzalud, pošto mu je već okrenula leđa. „Sutra u deset, šta?“

„Naći ćemo se. Lokacija je napisana na poleđini moje posetnice. Soba 203.“

„Ne nadajte se.“

Želeo je da doda još nešto, nešto još zajedljivije, ali pažnju su mu odvucli njeni mišićavi listovi, lepo oblikovani i dovoljno jaki da joj održe ravnotežu dok se na vrhovima prstiju vraćala do svog automobila.

Pogledao joj je i u zadnjicu. Bilo to politički korektno ili ne, i dalje je imao muda, i radila su.

Sačekao je da napravi polukružno okretanje i izveze se sa njegovog kolskog prilaza pre nego što je podigao polovine koverta i poneo ih sa sobom u kuću.

Radoznalost ga je sprečila da ih odmah baci u smeće. Umesto toga, bacio ih je na kuhinjsko ostrvo, dosuo sebi kafu, i seo na barsku stolicu na kojoj je uvek sedeo. Niko osim Binga nikad nije sedeo na preostale tri.

Otpio je gutljaj sveže kafe, zatim je izvadio sadržaj iz dva dela koverta. Stranice zvaničnog izgleda bile su zaheftane zajedno, ali naslovno pismo bilo je odvojeno. Spojio je pocepane ivice. I ne pročitavši prvo tekst, bacio je pogled na potpis. *Kejt Lenon* se potpisala crnim mastilom ispod odštampanog *Iskreno vaša, Ketrin Kartrajt Lenon*.

„Dakle, Kejt Lenon, koje uslove nudiš?“

Tada je primetio zaglavlje pisma.

* * *

Zgrada suda na gradskom trgu bila je staromodna i upečatljiva za, uglavnom, ruralni, retko naseljen okrug u zapadnoj Severnoj Karolini u senci Blu Ridža. Zgrada je bila od crvene cigle i imala je četiri bela stuba koji su podržavali zabat iznad ulaza.

Međutim, nije mu Ketrin Lenon navela nju kao mesto sastanka. Adresa koju je rukom ispisala bila je neposredno preko puta zgrade suda. Bila je to najružnija zgrada koju je ikad video.

Njena dva sprata kao da su bila stisnuta između ravnog krova i pločnika. Nije bilo pročelja vrednog pomena, samo red prozora koji se pružao sa obe strane staklenih vrata na kojima je zlatnim slovima bilo ispisano *Kancelarija okružnog javnog tužioca*.

Unutra je mirisalo kao i u svim starim državnim zgradama: bajato, metalno i buđavo. Preskakao je po dva stepenika odjednom. Dugačak hodnik koji je vodio od stepeništa bio je prekriven izlizanim tepihom koji mu je utišavao korake dok se približavao sobi 203. Vrata su bila odškrinuta. Razmrdao je ramena, promrdao vratom i pokucao.

„Uđite.“

Otvorio je vrata, ali se zadržao na pragu. Kancelarija je bila mala i neprivačna kao i ostatak zgrade, ali mirisala je bolje. Mirišljava sveća treperila je na prozorskoj dasci iza radnog stola.

Kejt Lenon se odmakla od kompjutera i okrenula na stolici prema glavnom stolu. I njemu.

Izgedala je uglavnom isto kao i juče. Kratka platinasta kosa stepenasto podšišana i razbarušena pozadi, napred ravna, u visini obraza. Mindušice. Praktičan sat na levom ručnom zglobu, tanka narukvica na desnom. Ukrojeni sako, tamnoplav, gotovo vojnički, sa dva reda mesinganih dugmadi.